

KRÓTKOFALOWIEC

POLSKI

ISSN 1230-9990

nr 5/2018 650

Polski Związek Krótkofalowców jest wiodącą organizacją, skupiającą osoby zainteresowane różnymi formami łączności radiowej i wykorzystaniem ich dla rozwoju własnego i dobra społecznego. PZK dba o rozwój służby radioamatorskiej i radioamatorskiej satelitarnej w Polsce. PZK jest reprezentantem osób zainteresowanych technikami radiowymi wobec instytucji państwowych i organizacji społecznych, krajowych i zagranicznych.

„Krótkofalowiec Polski” – organ prasowy ZG PZK od 1928 roku
Wydawca: ZG PZK
Druk: Wydawnictwo AVT Warszawa, Polski Związek Krótkofalowców

Redakcja:
p.o. redaktora naczelnego: Piotr Skrzypczak SP2JMR,
sp2jmr@pzk.org.pl

Sekretariat ZG PZK:
ul. Modrzewiowa 25, 85-635 Bydgoszcz
adres do korespondencji: skr. poczt. 54,
85-613 Bydgoszcz 13
e-mail: hqpk@pzk.org.pl, www.pzk.org.pl

Siedziba w Warszawie:
ul. Augustyna Kordeckiego 66 lok. U1, 04-355 Warszawa
Adres sekretariatu ZG PZK i do korespondencji b.z.
Konto bankowe: 34 2030 0045 1110 0000 0408 9110

Centralne Biuro QSL – adres jw.

Prezydium ZG PZK:

- Waldemar Sznajder 3Z6AEF – Prezes PZK, 3z6aef@pzk.org.pl
- Tadeusz Pamięta SP9HQJ – Wiceprezes PZK, sp9haj@pzk.org.pl
- Jan Dąbrowski SP2JLR – Wiceprezes PZK, sp2jlr@pzk.org.pl
- Piotr Skrzypczak SP2JMR – Sekretarz PZK, sp2jmr@pzk.org.pl
- Marek Suwalski SP5LS – Skarbnik PZK, sp5ls@pzk.org.pl
- Roman Bal SP9MRN – zastępca członka Prezydium
- Jerzy Gomoliszewski SP3SLU – zastępca członka Prezydium

Główna Komisja Rewizyjna:

- Jerzy Najda HF1D – Przewodniczący GKR PZK, hf1d@pzk.org.pl
- Jerzy Jakubowski SP7CBG – Wiceprzewodniczący GKR PZK,
sp7cbg@pzk.org.pl
- Leszek Przybylak SP6CIK – Sekretarz GKR PZK, sp6cik@pzk.org.pl
- Marek Ruszczyk SP5UAR – Członek GKR PZK, sp5uar@pzk.org.pl

Inne funkcje przy ZG PZK:

- Konsultant-koordynator przemienników analogowych i cyfrowych PZK: Przemysław Bienias SQ6ODL, sq6odl@pzk.org.pl
- Konsultant-koordynator węzłów APRS PZK: Tomasz Pyda SP8NICG, sp8nrcg@wp.pl

Award Manager PZK:

Wiesław Postawka SQ9V, awards@pzk.org.pl

ARDF Manager:

Tomasz Deptuński SP2RIP, deptulski@wp.pl

IARU-MS Manager:

Jan Szostak SP9BRP, sp9brp@wp.pl

Contest Manager:

Kazimierz Drzewiecki SP2FAX, sp2fax@wp.pl

Manager-Koordinator ds. Łączności Kryzysowej PZK

(EmCom Manager):

Michał Wilczyński SP9XWM, sp9xwm@gmail.com

z-ca Hubert Anysz SP5RE,

VHF Manager:

Piotr Szolkowski SP5QAT, pkukf@pzk.org.pl

Manager OH PZK:

Andrzej Wawrzynkiewicz SP3TYC, sp3tyc@pzk.org.pl

KF Manager PZK:

Marek Kulinski SP3AMO, sp3amo@pzk.org

Oficer Łącznikowy IARU-PZK:

Paweł Zakrzewski SP7TEV, sp7tev@wp.pl

Administrator portalu i systemów informatycznych PZK:

Zygmunt Szumski SP5ELA, e-mail: admin@pzk.org.pl

ARISS Kontakt Koordynator:

Sławomir Szymanowski SQ300K

Redakcja Radiowego Biuletynu Informatycznego PZK:

Jerzy Tadeusz Kucharski SP5BLD, ul. Sułkowskiego 21, 05-825 Grodzisk Mazowiecki, skype: sp5blb

Od listopada 2007 zmiany częstotliwości nadawania: niedziela godz. 10.30 na QRG 3700 kHz lub 7090 kHz ± QRM. Program TV o krótkofalowcach „Krótkofalowy Bis”, www.videoeexpress.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania nadesłanych tekstów. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść ogłoszeń i reklam. Zastrzega sobie prawo do niepublikowania reklam, które mogą być kontrowersyjne lub naruszać prawa osób trzecich, w tym czytelników.

Drodzy Czytelnicy!

Drodzy Czytelnicy. Oddaję w Wasze ręce kolejny już, trzeci numer naszego statutowego organu tworzony bez redaktora naczelnego. Zdam sobie sprawę z tego, że taka sytuacja nie może trwać w nieskończoność. Rozległość zadań realizowanych przeze mnie jako sekretarza PZK oraz związanych z prowadzeniem sekretariatu nie pozwala mi na skupienie należytej uwagi nie tylko na formie, ale i na treści materiałów publikowanych w KP. Ponawiam więc apel z poprzedniego wydania „Krótkofalowca Polskiego”: redaktor naczelny KP pilnie poszukiwany!

Korzystając z okazji, serdecznie dziękuję Tadeuszowi SP9HQJ, wiceprezesowi PZK za włączenie się w proces redakcyjny i przekazywanie ciekawostek z miesięcznika francuskich krótkofalowców „Radio REF”.

W chwili, gdy ten numer KP znajdzie się w Waszych rękach, Polski Związek Krótkofalowców będzie już po XXIII Nadzwyczajnym Zjeździe Delegatów. O jego najważniejszych ustaleniach poinformujemy naszych Czytelników w numerze 6/2018 KP.

Piotr SP2JMR

Piotr Skrzypczak SP2JMR
p.o. redaktora naczelnego KP

Zapraszamy na ŁOŚ 2018

Wprawdzie program tegorocznego Ogólnopolskiego Spotkania Krótkofalowców i Radioamatorów ŁOŚ 2018 był już opublikowany w poprzednim numerze KP, ale miło nam poinformować o objęciu naszej imprezy patronatem medialnym przez Redakcję TVP Katowice oraz TVP Opole.

Do zobaczenia!

Patronat medialny:

Łączność bezpieczeństwa, czyli SPEmCom – „Roztopy 2018”

W dniu 10.03.2018 członkowie radioklubu SP9RNS uczestniczyli w ćwiczeniach „Roztopy 2018” zorganizowanych wspólnie z Miejskim Centrum Zarządzania Kryzysowego w Nowym Sączu.

Ćwiczenia miały na celu zastąpienie profesjonalnej łączności radiowej służb koordynowanych przez CZK łącznością amatorską, w której krótkofalowcy pełnią funkcję stacji pośredniczących przekazujących komunikaty radiowe od służb zlokalizowanych na terenie miasta do Centrum Zarządzania Kryzysowego.

Stacja sztabowa SP9RNS pracująca z lokalizacji terenowej (m. Wysokie k/Limanowej) posługiwała się urządzeniami

radiowymi pracującymi w pasmach KF 80, 40, 10 m; UKF 2 m, 70 cm oraz zapewniała łączność z ludnością cywilną w ogólnodostępnych pasmach CB i PMR.

Stacja sztabowa koordynowała także pracę swojej sieci łączności kryzysowej EmCom oraz przekazywała niezbędne informacje o występujących na terenie miasta zdarzeniach kryzysowych do CZK.

W terenie działał mobilny zespół krótkofalowców z urządzeniami radiowymi pracującymi w pasmach 10 m, 2 m oraz 70 cm dysponowany przez CZK za pośrednictwem stacji sztabowej SP9RNS do realizacji zadań związanych z przekazywaniem i zbieraniem informacji od służb realizu-

jących zadania na terenie miasta Nowego Sącza, z którymi CZK utraciło kontakt.

W pierwszej fazie ćwiczeń zostaliśmy zadysponowani do realizacji zadania zapewnienia łączności z patrolem PSP nadzorującym stan rzeki Poprad na granicy miasta Nowego Sącza przy ul Węgierskiej.

Terenowy zespół krótkofalowców udał się na miejsce gdzie po zlokalizowaniu patrolu PSP przekazał mu zapytania z CZK a uzyskane informacje zwrotne przekazano za pośrednictwem stacji koordynującej SP9RNS do Miejskiego Centrum Zarządzania Kryzysowego.

Podobnie zrealizowano kolejne dyspozycje CZK – nawiązano kontakt i przekazano komplet zapytań i zwrotnych informacji od patrolu PSP zabezpieczających pozostałe 2 punkty kontrolne na rzece Kamienica w rejonie mostu kolejowego w Jamnicy oraz na rzece Dunajec w rejonie mostu drogowego na ul Legionów.

SPRZĘT PRZYGOTOWANY DO ĆWICZEŃ. NA ZDJĘCIU DAREK SQ90JV I SŁAWEK SQ9JYE

ROBERT SQ9NKL STAWIA MASZT PODCZAS ĆWICZEŃ

ŁUKASZ SQ9IVD I STRAŻACY Z OSP BIEGANIE OMAWIAJĄ PRZEBIEG ĆWICZENIA

W ramach przeprowadzonych ćwiczeń zaprezentowaliśmy również możliwości amatorskiego systemu lokalizacji pozycji stacji pracującej w terenie za pomocą systemu APRS, który na bieżąco umożliwia śledzenie trasy poruszania się operatorów będących w terenie.

Zarówno stacja sztabowa SP9RNS jak i stacja mobilna zapewniająca łączność z terenu miasta pracowały z alternatywnych źródeł energii elektrycznej (akumulatory, urządzenia przenośne zasilane bateryjnie) co uniezależniło nas od dostępności publicznych źródeł energii elektrycznej.

Wszystkie zebrane informacje z terenu miasta Nowego Sącza, CZK jak i od krótkofalowców biorących udział w ćwiczeniach Sp Emcom w paśmie 2 m przekazaliśmy w paśmie 80m do krakowskiej stacji sztabowej SP0MASR.

W ćwiczeniach brało udział 7 krótkofalowców z Klubu SP9RNS.

Należy stanowczo zaakcentować fakt, który miał miejsce podczas naszych wspólnych ćwiczeń z CZK i SP EMCOM. A mianowicie zakłócanie cały czas, czyli przez dwie godziny przemiennika SR9Z poprzez retransmitowanie nagrań oraz stawianie nośnej z tonem 1750 Hz na częstotliwości „emergency” 145,500 MHz i 145,450 MHz, co zmusiło nas do użycia częstotliwości alternatywnej 29,600 MHz.

Gdyby nie przygotowany przez nas sprzęt na 29 MHz, to ćwiczenia zakończyły się niepowodzeniem!

Ze wspólnych ćwiczeń została również sporządzona dokumentacja foto-audio-wideo.

Pozdrawiamy

ekipa SP9RNS
radioklub.pl

mocy radiotelefonów superreakcyjnych i prostych anten zasilanych często przydadkowym dwużyłowym kablami elektrycznymi.

Taki sprzęt nie pozwalał polskim stacjom na nawiązywanie dalekich łączności i przez to na zwiększenie zainteresowania łącznościami UKF.

Przełom w rozwoju pasm UKF nastąpił w wyniku zmian politycznych po marcu 1953 roku oraz dzięki technicznemu i organizacyjnemu wsparciu ze strony naszych południowych sąsiadów z Czechosłowacji.

Czesi już wtedy byli w europejskiej czołówce amatorskich łączności UKF.

W miesięczniku „Radioamator” (nr 4/1954) opublikowane zostało zaproszenie do krótkofalowców polskich, zachęcające ich do udziału w zawodach „Polni Den 1954”. W imieniu czeskich kolegów zaproszenie to przedstawił Tadeusz Matusiak SP6XA.

W rezultacie tego zaproszenia rozpoczęto zakrojone na szeroką skalę przygotowania do PD 1954. Utworzono wtedy 10 zespołów do pracy w PD 1954 i w czerwcu tego roku zorganizowano dla nich tygodniowy obóz szkoleniowy w Pilchowicach k. Jeleniej Góry. Instruktorem i wykładcą na obozie był Wojciech Nietyksza SP5UX (późniejszy SP5FM).

ZG PZK zadbał o udzielenie przez CZRiT zezwoleń UKF dla wszystkich polskich ekip przygotowujących się do startu w PD 1954.

Polni Den 1954 odbył się w dniach 3–4 lipca. W tych właśnie dniach ustanowione zostały pierwsze polskie rekordy odległości UKF:

- SP5UAD na 87 MHz ze stacją OK3DG na Górze Inovec, 186 km
- SP5KAB na 144 MHz ze stacją OK1KRV na Górze Klinovec, 290 km
- SP5KAB na 420 MHz ze stacją OK3DG, 190 km

Warto zwrócić uwagę na fakt, że do zawodów PD 1954, ODX-y stacji polskich stacji nie przekraczały 20 – 50 km!

Jak bardzo zawody PD 1954 poprawiły osiągnięcia sportowe polskich stacji UKF świadczą poniższe zestawienia pierwszych łączności stacji SP z zagranicznymi korespondentami w pasmie 145 MHz:

- SP3PD – DL7FS, 3.07.1954
- SP2KAC/p – OE3AS, 25.07.1954
- SP8AG/p – HG5KBA, 7.07.1956
- SP5FM/p – YU3EN/p, 8.09.1956
- oraz w paśmie 432 MHz SP5KAB – OK-2KGZ, 3.07.1954

Ponadto znacząco poprawione zostały polskie ODX-y w pasmie 145 MHz (SP5FM/p – YU3EN/p – 480 km) oraz w paśmie 432 MHz (SP5KAB – OK1KRC – 278 km).

Kolejne lata przynoszą polskim stacjom nowe rekordy UKF.

O dynamice rozwoju polskiego UKF świadczył wzrost ilości stacji uczestniczących w zawodach Polni Den.

W pierwszych dla polskich stacji UKF zawodach PD 1954 uczestniczyło 26 stacji SP, ale w PD 1955 uczestniczyło ich 77 a w PD 1956 – 86 stacji SP.

Ruch UKF w Polsce po roku 1945. Powstanie Polskiego Klubu UKF

Specyficzne właściwości pasm UKF doprowadziły jeszcze przed rokiem 1939 do powstania sekcji ultrakrótkofalowych w przedwojennych klubach krótkofalarskich.

W ten sposób sympatycy nowych pasm radiowych mogli dzielić się doświadczeniami w konstruowaniu urządzeń oraz poznawać właściwości propagacyjne tych pasm.

Pierwsze lata powojenne (1946–1953) pokazują niewielkie zainteresowanie łącznościami w pasmach UKF. Tak małe zainteresowanie wykorzystaniem pasm UKF do łączności amatorskiej wynikało przede wszystkim z sytuacji politycznej w kraju i powodowanych tym dużych ograniczeń w uzyskiwaniu zezwoleń radiowych dla wszystkich zainteresowanych krótkofalarstwem oraz braku podzespołów niezbędnych do pracy w zakresie UKF.

W tym pionierskim okresie ograniczona łączność UKF realizowana była przy po-

Miesięcznik „Radioamator” opublikował wiele konstrukcji transwerorów, nadajników UKF, anten, informacji opisujących propagację na falach UKF oraz techniki pracy w nawiązywaniu łączności z wykorzystaniem różnych rodzajów propagacji.

Sport UKF staje się coraz bardziej popularny co wyraża się też organizacją cyklicznych, krajowych zawodów UKF.

Jako pierwsze zorganizowane zostały w kwietniu 1956 r. Wojewódzkie Zawody UKF. W roku 1960 zainicjowane zostały zawody SP9 VHF Contest od roku 1960, które zastąpiły Wojewódzkie Zawody UKF. Organizatorem obu zawodów był Oddział PZK Katowice. W roku 1962 zaczyna się współzawodnictwo Maraton UKF. Odbywał się on w trzech turach w pasmach 145 i 432 MHz.

Specyfika łączności UKF musiała doprowadzić do powstania specjalistycznej organizacji zrzeszającej sympatyków łączności UKF, podobnie jak to miało miejsce przed rokiem 1939.

Pierwszy wniosek o powołanie Klubu UKF w ramach Polskiego Związku Krótkofalowców zgłoszony został przez Kamila Ettingera SP7-008 (SP7HE) na Walnym Zejeździe PZK w czerwcu 1956 r.

Nie powołano wtedy klubu przy PZK, ale rosnące zainteresowanie łącznościami UKF zaowocowało zorganizowaniem w październiku 1958 r. Ogólnopolskiego Spotkania UKF w Nowym Bytomiu, a następnie w czerwcu 1959 r. I Konferencji UKF Managerów PZK.

Druga Konferencja UKF Managerów PZK zorganizowana została jeszcze we wrześniu tego samego roku w Kielcach. Kolejne lata to kolejne spotkania sympatyków UKF w Polsce.

We wrześniu 1961 r. na Szyndzielni odbyło się III spotkanie UKF PZK. We wrześniu 1962 r. w Wiśle Malince odbył się IV Zjazd UKF PZK.

Wrzesień roku 1963 jest w historii polskiego UKF rokiem przełomowym. W Chorzowie odbył się V Zjazd UKF PZK.

Zjazd ten należy uznać za zjazd założycielski Polskiego Klubu UKF.

W czasie V Zjazdu UKF PZK, Wojciech Nietyska SP5FM przedstawił uczestnikom Regulamin PK UKF.

Regulamin ten w dniu 26 stycznia 1964 r. został zatwierdzony przez ZG PZK.

Tomasz Ciepielowski SP5CCC

Prasa zagraniczna – nowinki z „Radio REF”

W styczniowym wydaniu francuskiego miesięcznika „Radio REF”, na 10 stronie ukazał się dość ciekawy artykuł autorstwa François Bergez F8DVD dotyczący pierwszego połączenia radiowego Australijskiej Ekspedycji Antarktycznej w 1912 roku. Przetłumaczony przez mnie tekst przedstawiam poniżej:

Pierwsze połączenie radiowe z Antarktyki w 1912 roku – wyprawa Aurora

Oficjalnie znana jako Australijska Ekspedycja Antarktyczna, „Aurora” była australijską wyprawą na Antarktykę między rokiem 1911 a 1914. Na jej czele stanął Douglas Mawson, australijski geolog. Była to wyprawa naukowa, a jej głównym celem była eksploracja i kartografia (mapowanie) niezbadanej części wybrzeża Antarktyki położonej na południe od Australii pomiędzy Przylądkiem Adare a Górą Gauss, stanowiącej odległość około 3200 km. W grudniu 1911 r. „Aurora” wypłynęła z portu Hobart (Tasmania) z pracownikami uniwersyteckimi i Nowozelandczykami na pokładzie. W ładowni statku znajdowały się dwa urządzenia stanowiące wyposażenie dla potrzeb polarnych: radio i samolot. Po przybyciu do lądu Antarktyki, statek zakotwiczył na Przylądku Denisona (Cape Denison) w zatoce Commonweath. Grupa osiemnastu mężczyzn utworzyła na miejscu główną bazę tzw. chaty Mawsona. Następnie statek popłynął w kierunku zachodnim wzdłuż wybrzeża, aby utworzyć kolejną bazę tj. na lodowisku Shackleton, oddalonym 2500 km od głównej bazy. Druga grupa złożona z ośmiu mężczyzn, kierowana przez Franka Wilda miała zajmować się kartografią odcinka wybrzeża o długości 250 mil. Trzecia z kolei baza została zainstalowana na wyspie Macquarie. Na Przylądku Denisona piramidalna konstrukcja bazy schronieniowej tzw. chatki (kabiny) wg pomysłu Douglasa Mawsona mocno dawała się we znaki jej użytkownikom. Wiatr o średniej prędkości 100 km na godzinę nie dawał chwili wytchnienia, ponieważ rozwiązywał linki, podnosił deski i pozbawił dachu kokpit samolotu. Od maja 1911 r. do kwietnia 1912 r. niektóre podmuchy wiatru osiągały prędkość 320 km na godzinę, a temperatury regularnie spadały do minus 20 stopni Celsjusza.

Wypadek

W październiku 1912 r. sześć ekip opuściło kabinę Mawsona udając się w różne kierunki na wyprawy eksploracyjne. W trakcie przemieszczania się jednej z grup, sanki ciągnięte przez Ninnisa wpadły w szczelinę. Badacz poniósł śmierć, natomiast sześć psów i sanie zawierające większość jedzenia przepadają. Dwojka ocalałych tj. Mawson i Mertz, zdecydowała się na podróż powrotną. W trakcie powrotu Mertz majaczy z powodu szkorbutu i wkrótce umiera pozostawiając samego Mawsona, który samotnie kontynuuje podróż powrotną. W odległości 2 km od bazy Mawson widzi oddalający się statek L’Aurora. W głównej bazie pozostało pięciu mężczyzn oczekujących na Mawsona. Wiadomość o powrocie Mawsona została wysłana na statek, który nie może zawrócić z powodu lodu i wiatru, aby zabrać resztę załogi. Druga zima to głównie prace naukowe pozostającej na Antarktyce ekipy,

CHATKI (KABINY) MAWSONA NA PRZYLĄDKU DENISONA. W TYCH BUDYNKACH PRZEZ WIELE ZIMOWYCH MIESIĘCY SPĘDZAŁO CZAS 18 MĘŻCZYŹN (www.commons.wikimedia.org)

a 26 lutego 1914 roku wszyscy wracają do Hobart. Następnie Mawson zorganizował i poprowadził dwie kolejne ekspedycje morskie (1929–1930 i 1930–1931) na wyspy Kerguelen, Crozet i Heard.

Pierwsze połączenie radiowe.

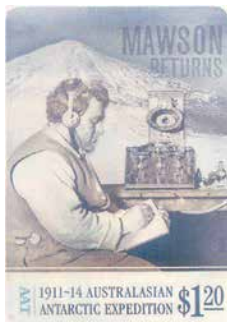
Wyprawa „Aurora” dała początek szczególnie ważnemu wydarzeniu w dziedzinie łączności radiowej – właśnie w tym czasie miała miejsce pierwsza emisja radiowa pochodząca z Antarktyki. Wśród członków ekspedycji Mawsona był inżynier Walter Hannan, który w obozie na Przylądku Denisona zainstalował radiostację nadawczo-odbior-

OPERATOR STACJI WALTER HANNAN (www.antarctica.gov.au)

WALTER HANNAN PRACUJĄCY Z CHATKI MAWSONA (www.antarctica.gov.au)

**PIERWSZA ŁĄCZNOŚĆ
RADIOWA WALTERA
HANNANA ZOSTAŁA
UPAMIĘTNIONA OKOLICZ-
NOŚCIOWYM ZNACZKIEM
POCZTOWYM WYDANYM
PRZEZ AUSTRALIJSKIE
TERYTORIUM ANTARK-
TYCZNE**

czą. Radiostacja to nadajnik Telefunken o mocy 1,5 kW, a na zewnątrz cztery słupy o wysokości 24 metrów podtrzymujące przewód antenowy o długości 68 metrów. 25 września 1912 r. pierwsza wiadomość została nadana telegrafią do stacji odbiorczej znajdującej się w Hobart na Tasmanii. Biorąc pod uwagę odległość, wykorzystano przekładnik (przemiennik) zainstalowany na Wyspie Macquarie. Był to początek komunikacji radiowej z Antarktyki w celu przesyłania wiadomości oficjalnych, naukowych, a także prywatnych.

P.S.

Antarktyka to część świata znajdująca się na półkuli południowej, która obejmuje Antarktydę oraz otaczający ją Ocean Południowy i położone na nim wyspy. Międzynarodowo uznawaną granicą Antarktyki jest równoleżnik 60°S.

Informacje na temat wyprawy „Aurory” znaleźć można m.in. na polskojęzycznych stronach internetowych:

- <http://www.focus.pl/artukul/horror-na-antarktydzie?page=1>
- <http://www.arctowski.pl/uruchom.php?p=457>
- <https://www.znak.com.pl/kartoteka,-ksiazka,46730,W-krainie-zamieci-Australijskie-wyprawy-Antarktycz>

Z francuskiego miesięcznika „Radio REF” przetłumaczył Tadeusz SP9HQJ

Aktywność okolicznościowych stacji nadawczych na najbliższe miesiące wybrane przez redakcję „Radio REF”

8J7HCB – z okazji 100-lecia Hirosaki Cherry Blossom Festival, do końca maja br. pod tym znakiem pracować będzie japońska stacja okolicznościowa. QSL via JK7LXU.

DM90AIW – dla uczczenia 90-lecia radioamatorstwa Wismy do końca czerwca br. pracować stacja okolicznościowa pod tym znakiem. Wszystkie QSO są potwierdzane przez Biuro QSL.

DA2000FWR – okolicznościowa stacja pracująca do końca grudnia br. dla upamiętnienia 200-lecia urodzin Friedricha Wilhelma Raiffeisena. QSL via DK2PU lub direct.

DK200MARX – okolicznościowa stacja pracująca do końca grudnia z okazji 200-lecia urodzin Karola Marxa. QSL via DK4PZ lub direct.

PREFIKSY Z AUSTRALII I NOWEJ ZELANDII

LM90NRRL, LM90HQ – okolicznościowe stacje pracujące cały rok z okazji 90-lecia NRRL.

WH8/DL2AH – z terenu Ofu Island (OC-077) w okresie od 2 do 29 października br. pracować będzie w paśmie 80 m. i 10 m. emisją SSB, FT8 i RTTY.

5W20SAMOA – dla upamiętnienia 20-lecia aktywności Samoa pod tym znakiem przez cały rok 2018 pracować będzie Atsu 5W1SA.

VP6D – wyprawa będzie miała miejsce w okresie od 20 października do 3 listopada br. Info: <http://vp6d.com.index.php>

Z francuskiego miesięcznika „Radio REF” nr 2/2018 przetłumaczył Tadeusz SP9HQJ

Prefixy Australii i Nowej Zelandii

Nasz przyjaciel André F2RA z powodzeniem kontynuuje swoją misję, a w tym miesiącu przedstawia nam mapy szczegółowych prefixów Australii i Nowej Zelandii według obszaru geograficznego. Mamy nadzieję, że ta nowa informacja będzie przydatna, aby poinformować wielu z nas podczas rozmów DX z tymi dwoma krajami. Dziękuję, André, kontynuuj poszukiwania.

Z francuskiego miesięcznika „Radio REF” nr 10/2017 przetłumaczył Tadeusz SP9HQJ

70-lecie UBA

W 2018 r. Królewska Belgijska Unia Radioamatorów (UBA) obchodzi w 2018 roku swoje 70. urodziny. Aby uczcić to wydarzenie, w maju br. będzie aktywnych

59 specjalnych, okolicznościowych stacji nadawczych. Będą to: OT70ACC, OT70ALT, OT70ARA, OT70AST, OT70ATH, OT70ATO, OT70BDX, OT70BFA, OT70BSE, OT70BTS, OT70BXC, OT70CRD, OT70CLR, OT70CPN, OT70DIG, OT70DST, OT70EKO, OT70ERA, OT70GBN, OT70GDV, OT70GNT, OT70GTM, OT70HCC, OT70HRT, OT70KTK, OT70LGE, OT70LIR, OT70LLV, OT70LUS, OT70LVN, OT70MCL, OT70MLB, OT70NBT, OT70NLB, OT70NNV, OT70NOL, OT70ODE, OT70ONZ, OT70ORA, OT70OSA, OT70OSB, OT70OST, OT70PHI, OT70RAM, OT70RAT, OT70RCA, OT70RSX, OT70SNW, OT70THN, OT70TLS, OT70TRA, OT70TWS, OT70UBA, OT70WLD, OT70WRA, OT70WRC, OT70WTO, OT70YLC oraz OT70ZTM.

Sufiksy tych znaków wywoławczych to lokalne oddziały klubowe UBA, natomiast znak OT70BXE oznacza Wschodnią Brukselę. Karty QSL będą dostępne za pośrednictwem OQRS na Clublog. Przewidziano trzy klasy dyplomów pamiątkowych:

- brązowy – za QSO z 10 stacjami okolicznościowymi,
- srebrny – za QSO z 20 stacjami okolicznościowymi,
- złoty – za QSO z 30 stacjami okolicznościowymi.

Dyplomy zostaną przekazane bezpłatnie za pośrednictwem strony 70.uba.be. UBA liczy na duży ruch w eterze. Aby uzyskać więcej informacji, prosimy o kontakt: Treasurer & HF Manager Egbert Hertsen, ON4CAS, Van Busleydenstraat 10, 2800 Mechelen, on4cas@uba.be lub poprzez www.uba.be.

Przetłumaczył: Tadeusz SP9HQJ

SILENT KEYS

W OŚLĄTANIM OKRESIE POŻEGNALIŚMY NA ZAWSZE:
KOL. ROMANA ŁAPUSZKĘ SP6QNO
KOL. WŁODZIMIERZA MOCZYŃSKIEGO SP3EWP
KOL. KAZIMIERZA GANCEWSKIEGO SP3SBQ
KOL. GERARDA DYDUCHA SP2HGV

CZEŚĆ ICH PAMIĘCI!